

ΑΜΠΕΛΟΣ

Του ήλιου το απαύγασμα, γόνιμης γης τραγούδι
μνήμη σοφίας αρχαϊκής, με αφανές λουλούδι,
την άνοιξη που άνθισες και οργιάζει η ζήση
δακρύζεις σα να ήσουν αθλιμμένη μες τη φύση.

Όμως δεν κλαις και δεν πονάς, από χαρά δακρύζεις,
φτάνει απ' τη ρίζα το νερό και τη δροσιά ζυγίζεις.
Έχεις μια μοίρα μαγική, μ' αυτό περνάς το βιος σου
κι άνθρωποι αναμένουνε να δούνε τον καρπό σου.

Μέσα σ' αυτό το πάντρεμα δροσιάς με γη και ήλιο
ρώγες καρπώνεις μαγικές, γνωστές μες την υφήλιο.
Μπορούν να εμφανίζονται με τόσες αποχρώσεις,
κόκκινες, μαύρες ή και ροζ μα κι άσπρες θα μας δώσεις.

Και πώς μ' αυτές ενέπνευσες του ανθρώπου τη σοφία
τις πήρε τις συνέθλιψε κι έγινε μια μαγεία...
Κι αιώνια ο γλυκός χυμός, στα πατητήρια στάζει
και σε βαρέλια υπόγεια ζυμώνεται κι αλλάζει.

Και μες τη μεταμόρφωση, τη ζέση, σαν με πάθος
έφτιαξες την απόλαυση κι ίσως ανθρώπου λάθος,
τον οίνο που ανέκαθεν συνέδεσε ανθρώπους,
άλλους σε γλέντια έφερε, σ' άλλους ζωή του σκότους.

Παρέμεινε όμως θησαυρός που υμνήσαν οι αρχαίοι
και χάρηκαν τη δόξα του κι αυτοί μα και οι νέοι.
Καθώς μες το φθινόπωρο ξερό κοιτάς τα ουράνια,
ο ευλογημένος σου καρπός θα βράζει σε καζάνια.

Και δόξα σαν της άμπελου στον κόσμο δεν εφτιάχθη,
τόσο απλή μα υπέροχη, φωτιά σ' ανθρώπου πάθη.
Και θα 'ρχεσαι την άνοιξη με φύλλα δακρυσμένη
και θα 'σαι πάντα απλοϊκή και πάντα αγαπημένη.

ΑΝΟΙΞΗ

Σαν στου Απρίλη τη δροσιά που ένα φύλλο πάει να ξεμυτίσει,
σαν από λήθαργο το δέντρο που ξυπνάει νέο κύκλο για να ζήσει,
σαν ηλιαχτίδα που τινάχτηκε λαμπρή σ' ουράνιο θόλο,
είν' τη ζωή που σε καλεί να τη δεχτείς είναι απλό κι αυτό είν' όλο.

Είν' άνοιξη, σε γέμισε με φως τρελή η πλάση,
είν' άνοιξη θαρρείς και τρέχει τη ζωή να την προφτάσει,
είν' άνοιξη και κάθε ανθρώπου την ψυχή βαθειά αγγίζει,
μ' αυτή τη γοητεία της που πάντοτε κάθε χρονιά γυρίζει.

Ζήσε, από σποράκι να γενείς πελώριο δέντρο,
ζήσε, και ας μην είσαι μες τη Γη εσύ το κέντρο,
ζήσε σαν τα πουλιά της θάλασσας τον κόσμο να γυρίζεις,
και ό,τι όμορφο θα ζεις κι εσύ απ' την ψυχή σου να χαρίζεις.

ΑΥΤΟ ΤΗ ΓΗ ΓΥΡΙΖΕΙ

Μια φλόγα που τρεμόπαιζε μες της καρδιάς τα βάθη,
φούντωσε και εθέρειψε και νιώθω να με πλάθει.
Σ' αυτό τον κόσμο νόημα δίνει η ύπαρξή σας,
κι ακροβατούν τ'αρσενικά στη χάρη τη δική σας.
Σπίθα αναμμένη ήτανε στις στάχτες κοιμισμένη,
πνοή της δώσατε, ομορφιά και φούντωσε αναμμένη.
Γλυκό αγέρι θάλασσας κι ο ήλιος που ανεβαίνει,
σαν αηδονιού κελάηδημα που το χειμώνα βγαίνει.
Πέταξε ο φόβος μακριά, αυτός που δίνει πόνο
και στη χαρά απομόνωση που σε αφήνει μόνο.
Ο άντρας έχει μια ψυχή δεμένη στα δεσμά της
και σεις αν θα τα λύσετε βρίσκει το νόημά της.
Ο τρόπος που τα λύνετε ριζώνει μες το πάθος,
γι αυτό σάς κατηγόρησαν για κάθε ανθρώπου λάθος.
Είναι όπως ο άνεμος τρελλά στην έρημο φυσάει,
και κατακαίει η φωτιά τα πάντα και νικάει,
κι ας είναι σπίθα μοναχά, μπροστά στον ήλιο λάμψη,
μα τίποτα στον κόσμο αυτό δε μπόρεσε να κάμψει.
Αυτή στο σώμα, στην ψυχή, το χάδι θα χαρίσει,
κι ο πλούτος δεν κατάφερε να τ' αντικαταστήσει.
Ψυχές και σώματα στο ρου του μάταιου τούτου κόσμου,
αγάπη, έρωτας, χαρά, γυναίκα εσύ το φως μου.
Κι είναι η θλίψη στη χαρά μα και χαρά στη θλίψη,
την πέννα κάθε ποιητή μπορεί για να συντρίψει.
Κι αν είσαι μάνα ή αδερφή, κι αν είσαι ερωμένη,
όλοι αγάπη σου ζητούν και νάσαι δεσμευμένη.
Κανείς δεν το αρνήθηκε κι αυτό τη Γη γυρίζει,
αγάπη είν' γένους θηλυκού, γυναίκα τη χαρίζει.
Δε θα 'χε τόση ομορφιά στο σούρουπο που σβήνει,
το σκίτημα μες την καρδιά που η ύπαρξή σου δίνει.

Η θάλασσα, τα χρώματα δε θα 'χαν τόση χάρη
αν δεν αφήνεις την καρδιά ο έρωτας να πάρει.
Κι αν είν' να δει κάτι καλό η δόλια ανθρωπότης,
το πεπρωμένο της ας ζει που είν' η αιωνιότης.